

Introducció

Em dic Víctor. Tinc dotze anys, els cabells rossos i esbullats i porto ulleres.

Sóc tan bon noi que mai a la vida havia fet campana; fins a aquella tarda que vaig decidir «saltar-me» l'entrenament i anar a passejar pel parc. I com que m'avorria, vaig començar a dibuixar amb un pal a terra. I llavors el vaig veure.

Brillava. Sí, brillava amb una lluentor metàl·lica i maragda. Era un escarabat.

Vaig allargar la mà i, aleshores, en tocar-lo, una roentor insuportable em va envair el cos i vaig perdre el sentit.

En despertar, ja no era al parc. Ni a Barcelona. Els ulls negres d'un noiet de la meva edat em miraven, interrogants. Es deia Tutmosis i allò era l'antic Egipte, encara que a en Tut no li agradava que sempre digués això d'«antic» davant d'Egipte.

Aquesta va ser la meva primera aventura. Una aventura fascinant al costat d'en Tut i de la Sitah presidida per la màgia (*Heka*) de l'escarabat.

Però va resultar que aquella només va ser la primera parada del meu viatge pel temps. Perquè quan en Tutmosis va ser coronat faraó, em va tornar l'escarabat verd. Aleshores, vaig poder triar entre tornar a casa o continuar viatjant pel temps.

Però jo sempre he estat un noi molt curiós. I vaig tornar a allargar la mà cap al meu amulet.

On em duia aquesta vegada?

L'atac

El món sencer va desaparèixer.

De mica en mica, en Víctor va començar a obrir els ulls. Com ja li havia passat en el primer viatge*, sentia una gran pesantor dins del cap, com si en comptes de cervell hi tingués una pedra.

D'un en un, va anar recuperant els sentits. En primer lloc, la vista. Es va mirar. Hi veia una mica borrós, però tot i així va poder comprovar que encara semblava un egipci de cap a peus, amb la túnica de lli tan elegant i les sandàlies de cuir.

La memòria li va dur les darreres imatges viscudes a la cort del nou faraó Tutmosis III. L'emoció de la cerimònia de la coronació, els ulls negres de la Sitah, tan negres com els cabells perfumats, mirant-lo fixament, i com ell, quin cap de suro!, per presumir davant la noia, havia fet miques les ulleres.

* *Heka. Un viatge màgic a Egipte*, d'Editorial Bambú.

No va ser fins al cap d'una bona estona que l'oïda va començar a funcionar-li amb certa normalitat; i el que va sentir, encara que li costava d'identificar, no li va agradar gens. Aquell terrabastall que li arribava a les orelles, més nítidament cada segon que passava, se li figurà com una mena de cor de grills, que desafinava i udolava, que no tenia res a veure amb les dolces lires egípcies ni amb els crits de goig que saludaven el nou faraó.

Era un brogit, i d'això en Víctor en va tenir la certesa més absoluta, malgrat l'atordiment que encara el mantenia assegut a terra, gens alegre; si l'hagués hagut de definir amb una paraula, potser hauria dit que era una remor salvatge. O, potser, ferotge. O li esqueia més atroç?

Es va alçar i va notar el tacte de l'escarabat verd que duia ben serrat dins la mà, com si estigués dins d'un estoig del qual no es podia escapar. Va afluir la pressió que feia sobre aquell objecte preciós per poder-lo mirar. Després d'uns minuts, durant els quals els records que aquell petit tresor li duia a la memòria li ompliren el cervell d'imatges i el cor, d'enyorança pel que acabava de deixar enrere, va tornar a tancar la mà i se la va dur al cor, tot pensant que si el talismà l'havia protegit a l'antic Egipte, potser també el protegiria ara a...

El curs dels pensaments d'en Víctor es detingué brusquement. Encara no hi havia pensat i, malgrat tot, aquella era la pregunta principal:

On era???

No li calien les ulleres per adonar-se que era al bell mig d'un gran bosc. Un bosc espès, verd i humit. Les capçades

dels arbres només deixaven entrar uns tímids rajos de sol que no eren suficients per treure-li del damunt la sensació de fred i la pell de gallina. Definitivament, no era a Egipte, on el sol cremava la pell i, si badaves, també et convertia en cendra les neurones.

Si més no, ja sabia alguna cosa. Ara, doncs, calia anar a buscar la resposta a aquella pregunta bàsica, essencial i una mica angoixant.

Avançà unes passes i ensopegà amb l'arrel d'un arbre descomunal. Va pensar que a partir d'aquell moment hauria d'acostumar-se a les ensopegades. O això, o bé hauria de caminar mirant a terra tota l'estona.

Ai, com enyoraria les ulleres, tan lletges però, al cap i a la fi, tan pràctiques a l'hora de clissar el terreny que es trepitja!

En Víctor va continuar avançant. Aquell hauria estat un lloc idíl·lic, un paratge de conte, si no hagués estat pel fred intens que li arribava als ossos i per aquell brogit retronant que a cada passa que feia s'acostava, creixent i omplint-ho tot amb la seva tèntrica remor. Ara ja no solament tremolava de fred. Diguem-ne, per ser clars i no gaire cruels amb ell, que no les tenia totes.

Va anar fent camí emparat pels arbres esponerosos i trepitjant les fulles seques que encatifaven el terra i anunciaven que la tardor vestia el bosc.

Però ell, pobre noi, no s'adonà de la catifa de fulles ni del soroll que feia tot trepitjant-la. De fet, quan el cor et va a mil, les dents et peten com castanyoles i estàs més despistat que un pop en un garatge, no t'adones de gaires coses, ni que les tinguis davant del nas.

Així, avançant pel bosc com un excursionista en fase d'aprenentatge i amb un rendiment poc satisfactori, en Víctor arribà, estranyament sencer, a una mena de clariana on els arbres cedien el lloc a una vegetació esponerosa.

Agotzonat darrere d'uns matolls, com fan els herois de les pel·lícules davant un perill imminent, en Víctor es convertí en espectador d'una escena que el va deixar garratibat. Més garratibat que abans, volem dir, perquè de garratibat, ja n'estava, per allò del fred i del cangueli.

Davant del seu nas envermellit per la inclemència del clima, va veure el que semblava la plaça d'un petit poble. Una plaça que s'havia convertit en l'escenari d'una batalla cruenta i espantosa. En Víctor va enxiquir una mica els ulls i es posà una mà al davant com a visera en un intent de suplir les ulleres perdudes i destrossades, mentre el cor li saltava dins del pit tan violentament que el noi va témer que acabaria escopint-lo per la boca.

El combat era desigual i acarnissat. Uns homes senzills, que no semblaven pas guerrers, lluitaven amb totes les seves forces contra uns altres homes, ben armats i equipats i d'aspecte ferotge. Eren molt alts, amb els cabells llargs i barbes sovint trenades. Es protegien amb cascos i escuts, i duïen destrals i espases amb què anaven segant sense compassió la feble resistència dels homes del poble.

Els ulls esbatanats d'en Víctor contemplaven, plens d'horror, aquella lluita cos a cos. De cop, els pocs defensors del poble va semblar que desapareixien, aixafats per la força incontestable dels atacants. Se sentí un crit ferotge. Els

homes alts alçaren els escuts enlaire, en senyal de victòria, i, de cop, tot va canviar.

Els atacants començaren a entrar a les petites cases i en sortiren amb les mans plenes a vessar dels objectes més variats. Altres arrossegaven dones i criatures pels cabells. Mentrestant, un bon gruix d'atacants es dirigia cap a l'església, la porta de la qual s'esbatanà tot cedint als cops de destrat dels invasors.

El pillatge s'estengué per tot el poble davant la mirada aterrida dels supervivents. Aquells homes terribles seguïen escorcollant cada racó, cada casa, i anaven apilant al centre de la plaça tot el que els semblava de valor: objectes sagrats, joies, roba, armes...

Tot d'un plegat, una veu, com un tro que anunciés tempesta, s'imposà entre el xivarri salvatge.

En Víctor va desviar els ulls, oberts desmesuradament per l'estupor i la por, i els posà damunt de l'home que bramava, talment com si escopís fletxes, i que semblava el cap dels invasors, no solament pel seu aspecte, sinó pel silenci que es va fer quan ell va obrir la boca.

Aquell homenàs es protegia el cap amb un casc que semblava d'acer. A en Víctor li recordà un casc de motorista, sobretot perquè els ulls i el nas també quedaven tapats per peces protectores; era com unes grans ulleres que impediïen veure el rostre de l'home, perquè la resta del rostre quedava amagada sota una massa rossa de cabells on s'unien cabellera, bigoti i barba.

El cos quedava cobert fins al genoll per una mena d'armadura. Si la vista del noi hagués estat més bona, hauria

pogut veure que es tractava d'una xarxa de malla formada per baules diminutes. Del cinturó de cuir penjava una gran destal, i damunt de l'armadura duia una capa vermella agafada al coll amb un fermall. Era l'únic que duia capa.

Aquest detall reafirmà la idea d'en Víctor: sí, aquell home nàs era el cap dels invasors. «I quin cap!», va pensar en Víctor, que cada vegada tremolava més, ple d'una por que el prenia com una mà negra.

Mentrestant, l'home continuava parlant, tot cobrint amb paraules incomprendibles el silenci que s'havia fet a la plaça, i assenyalava el cel amb la impressionant espasa que agafava amb la mà dreta. A l'esquerra, hi duia un escut pintat de colors.

Els cabells rossos d'aquell home terrible onejaven al vent. Encara que en Víctor no li podia veure els ulls, imaginava com li devien brillar, encesos per mil guspises d'ira.

Allà, dret a la plaça, gronxant la seva veuarra enmig del silenci de la derrota, era la viva imatge d'un lleó. Un lleó satisfet amb la cacera i, malgrat tot, encara amenaçador.

Quan va acabar de parlar, els seus homes es posaren en moviment. Encengueren torxes i, davant l'horror i els plors de la gent del poble, en un tancar i obrir d'ulls el que fins feia poca estona només era un llogarret tranquil va quedar fet cendres. El fum, les flames i els crits es barrejaven en una mena de coreografia infernal.

En Víctor, protegit en aquell amagatall improvisat que la natura li oferia, es mirava la terrible escena, oblidant-se de respirar i amb la por i l'horror eixint-li per cada porus de la pell.

Tan espantat estava que, fins i tot, ja no sentia el fred. El vent empenyia la fumarada dins del bosc. L'olor de cremat i les terribles escenes que acabava de veure li arrancaren llàgrimes dels ulls. En un gest inconscient, es posà la mà damunt del pit i va notar el batec feixuc d'aquell pobre cor atemorit.

«On he anat a parar?», es preguntà, tremolant d'angoixa.

Es deixà caure a terra, desesmat. Tancà els ulls. I, fins i tot amb els ulls tancats, encara podia veure nítidament la imatge de l'home terrible dels cabells rossos i del casc, amb un escut en una mà i una espasa a l'altra, cridant i escampant la destrucció.

I aquella imatge, estranyament, li resultava familiar. Havia vist homes així, abans. On? Als llibres, potser. Però qui eren? Com es deien? Una bombeta de baix consum, però prou potent per aclarir les idees del cervell més apagat, s'encengué dins del cap d'en Víctor:

–Vikings! Són vikings!! –cridà, content de tenir tanta memòria i ser tan llest, mentre s'alçava i feia saltironets d'alegria. Vaja, com si estigués al pati de l'escola.

I en aquell mateix moment, la fredor punyent d'una espasa li besà el coll.

Va semblar que la sang deixava de circular pel cos esporguit d'en Víctor, que, quiet com una esfínx i sense atrevir-se ni a respirar, sentint amb tota intensitat aquella punxada de glaç damunt la pell, s'aixecà alçant les mans en senyal de rendició absoluta.

El pobre Víctor fregava el collapse. Aquella punxada freda i hostil li eriçava els pèls de la nuca i li feia posar la

pell de gallina. La lleu remor d'unes passes li indicà que qui fos que l'amenaçava d'aquella manera tan contundent, i que l'havia sorprès per la rereguarda, ara caminava al seu voltant, buscant-li el rostre.

En Víctor es va debatre, durant uns segons, entre desmaiar-se, com li demanava el cos, o aguantar dret i veure el rostre del seu atacant, com li demanava el cervell. Sense saber gaire com, va aguantar en aquella posició més aviat incòmoda fins que va tenir davant l'enemic.

Abillat com un autèntic víking de cap a peus, mirant-lo de fit a fit com si el volgués traspasar amb els ulls a més de fer-ho amb l'espasa, un noieta una mica més baix que en Víctor, amb la cara bruta de sutge i una mirada ferotge, sostenia una gran espasa amb les dues mans, pel que semblava, amb gran esforç. En Víctor va deixar anar un sospir d'alleujament en veure que el seu raptor no arribava a la mida estàndard d'aquells ferotges víkings que havia vist en acció. Però una nova pressió, i encara més forta, de la gèlida espasa damunt el coll el va fer adonar que havia infravalorat l'enemic.

El víking va començar a parlar en un to incisiu, deixant anar un reguitzell de paraules estranyes.

En Víctor no va entendre res. Estava als llimbs; el cor li demanava a crits la dimissió, mentre ell esperava que l'escarabat verd, que mantenia ben calentonet dins de la mà, canviés el xip o fes el que hagués de fer per acomodar-se al nou idioma.

Però res! El noi continuava parlotejant en una llengua estrangera i ell no n'entenia ni un borrall. No, l'escarabat

verd no li servia com a traductor del víking o del que fos que parlava aquell vailet amb cara de males puces.

Què faria, ara?

A vegades, quan les paraules no són suficients per dur a terme l'acte de comunicació humana, els gestos poden ser d'un gran ajut. O si més no, fou així en aquell cas. El noi va abaixar l'espasa i empenyé en Víctor mentre deia alguna cosa que a ell li sonà com «arri, arri!».

Ho havia pescat. No li volia fer cap mal. Només volia que caminés cap al poble. En Víctor tornà a respirar tranquil. Però la tranquil·litat li durà uns deu segons. Just fins que li passà pel cap una nova i inquietant pregunta: per què aquell minivíking el portava cap al poble?

Aviat ho descobriria.